

Art. 8. Pobieranie przez rodzinę ochotnika uposażenia oraz świadczeń w naturze ustaje:

- 1) w razie dezercji ochotnika;
- 2) w razie śmierci członków rodziny lub opuszczenia przez nich granic państwa;
- 3) w razie sądowego skazania członków rodziny za popełnione po dniu 3 lipca 1920 r. zbrodnie oraz za przestępstwa popełnione z chęci zysku.

W wypadkach przewidzianych w punktach 2 i 3 zobowiązania pracodawcy określa się według pozostałego składu rodziny ochotnika.

Art. 9. Pobieranie przez rodzinę ochotnika uposażenia oraz świadczeń w naturze ulega przerwie w razie otrzymania przez ochotnika urlopu ponad 2 tygodnie, który daje mu możliwość powrócenia do pracy zarobkowej, — przez czas trwania urlopu, a gdy urlop trwa dłużej, niż 3 miesiące — za dalszy, ponad 3 miesiące, czas trwania urlopu.

Art. 10. Za rozmyślne przekroczenie niniejszego rozporządzenia winny ulega karze grzywny od 1.000 do 100.000 marek, która w razie niemożności ściągnięcia ulega zamianie według uznania sądu na areszt do 6 miesięcy. W razie powtórnego przekroczenia winny ulega obok grzywny karze aresztu do 6 miesięcy. Właściwe są sądy pokoju (powiatowe).

Art. 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Wykonanie jego poleca się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu, Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych, Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Sprawiedliwości oraz Skarbu.

Naczelnik Państwa i
Przewodniczący Rady Obrony Państwa:
J. Piłsudski

Prezydent Ministrów:
Witos

540.

ROZPORZĄDZENIE RADY OBRONY PAŃSTWA

z dnia 11 sierpnia 1920 r.

w przedmiocie utraty obywatelstwa Państwa Polskiego wskutek niespełnienia obowiązku służby wojskowej.

Art. 1. Obywatel polski może być pozbawiony obywatelstwa polskiego, jeśli:

- 1) samowolnie porzucił służbę w wojsku polskim i przebywa za granicami Państwa Polskiego, lub na obszarze, zajęтым przez nieprzyjaciela.
- 2) celem uchylecia się od służby wojskowej opuścił granice Państwa i przebywa zagranicą.

- 3) przebywa stale za granicami Państwa Polskiego i w ciągu trzech miesięcy, licząc od dnia doręczenia mu imiennego wezwania powołującego go do służby wojskowej lub od dnia ogłoszenia ogólnego wezwania powołującego do służby wojskowej nie zgłosił się w celu spełnienia tego obowiązku w konsulacie względnie w przedstawicielstwie dyplomatycznym lub u właściwej władzy wojskowej w kraju.

Art. 2. Postanowienia art. 1 nie mają zastosowania do osób, które na mocy obowiązujących przepisów wolni są od obowiązku zgłoszenia się do służby wojskowej.

Art. 3. Wszystkie władze państwowe i samorządowe obowiązane są podawać do wiadomości Ministerstwa Spraw Wojskowych wypadki wymienione w art. 1.

Art. 4. Ogólne wezwanie do zgłoszenia się w wyznaczonym ku temu terminie u wskazanej władzy państwowej następuje przez ogłoszenie w gazecie rządowej Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 5. Skutki utraty obywatelstwa dla członków rodziny określa art. 13 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. Dz. U. R. P. № 7 p. 44.

Art. 6. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych i z Ministrem Spraw Zagranicznych.

Art. 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Naczelnik Państwa i
Przewodniczący Rady Obrony Państwa:
J. Piłsudski

Prezydent Ministrów:
Witos

541.

ROZPORZĄDZENIE RADY OBRONY PAŃSTWA

z dnia 18 sierpnia 1920 r.

w przedmiocie uzupełnienia przepisu art. 20 i 21 ustawy z dnia 25 lipca 1919 r. o osobistych świadczeniach wojennych.

Art. 1. Do art. 20 ustawy z dnia 25 lipca 1919 r. o osobistych świadczeniach wojennych (Dzien. Ustaw P. P. № 67 poz. 401) dodaje się, jako ustęp drugi, przepis następujący:

„Na obszarze b. dzielnicy pruskiej osoby takie ulegać będą z wyroków sądów powiatowych karze więzienia do sześciu miesięcy lub grzywny do 10 tysięcy marek“.